

#De bovengrens# Wat: cabaretWie: Hans SibbelInfo: lebbis.nl Lebbis, oftewel Hans Sibbel, wil het even over de mensheid hebben. Want waar staan we nu eigenlijk na 40.000 jaar evolutie, vraagt hij zich af. Waren we ooit vier uur per dag kwijt aan het bij elkaar sprokkelen van ons kostje, tegenwoordig gooien ...

#De bovengrens#

Wat: cabaretWie: Hans SibbelInfo: lebbis.nl

Lebbis, oftewel Hans Sibbel, wil het even over de mensheid hebben. Want waar staan we nu eigenlijk na 40.000 jaar evolutie, vraagt hij zich af. Waren we ooit vier uur per dag kwijt aan het bij elkaar sprokkelen van ons kostje, tegenwoordig gooien we er heel wat meer werkuren tegenaan. En dat alleen maar om onze voortdurende honger naar meer te stillen.

De mens blijkt een soort rupsje nooitgenoeg. Niet alleen gaan er tegenwoordig meer mensen dood aan een overvloed aan eten dan aan schaarste, we willen ook dat ons geld zich vermenigvuldigt en dat we nog sneller onze internetaankopen thuis geleverd krijgen. Alleen zijn we evolutionair helemaal niet voor overvloed gemaakt, volgens de cabaretier.

Rijke mensen gaan de raarste dingen doen. Arabieren bouwen een ijsbaan in de woestijn en wij staan te mopperen als we twee minuten bij de kassa in de rij staan, terwijl het al een enorme luxe is dat diezelfde supermarkt vol ligt met volmaakte producten van over de hele wereld.

Of je nu links of rechts georiënteerd bent, Lebbis brengt in zijn voorstelling De bovengrens een interessante, intelligente boodschap die het waard is om te beluisteren. Natuurlijk, het is een tikkeltje activistisch, maar hij verpakt het in een boeiende, humoristische vertelling waarbij hij zelfspot niet schuwt. Lebbis is dat stemmetje dat we allemaal in ons hoofd horen als we een kiloknaller kipfilet in ons karretje kieperen of voor 35 euro een vliegticket naar Nice kopen. Dat stemmetje dat ons vertelt dat het eigenlijk niet kan, maar dat we dan toch verkiezen te negeren, omdat we zo'n koopje niet kunnen laten schieten.

Alleen bij deze voorstelling lukt dat negeren niet langer. Daarvoor praat Lebbis net iets te luid en duidelijk.

Dat Lebbis toegeeft zelf ook niet heiliger dan de Paus te zijn, helpt hem om zijn punt te maken. En hij mag dan af en toe nog fel van leer trekken, zijn verder mildere toon en zorgvuldige opbouw versterken zijn overredingskracht. Hij pleit voor schaarste. Voor duidelijke grenzen. Sinds zijn ziekte heeft hij zelf fysiek flink moeten inleveren. De marathons zijn omgezet in rondjes van vijf kilometer in een slaktempo. Die begrenzing is hem weliswaar opgedrongen, maar hij heeft er baat bij. Hij ziet nu onderweg heel andere dingen. Kan zich verheugen op dat ijsvogeltje dat op dat ene stokje zit, of genieten van dat eekhoortje in die boom verderop. En juist dat gunt hij anderen ook.

Esther Kleuver

Rijke mensen gaan rare dingen doen